

Löpö löpö löpö

Moni meistä osaa otsikon loruttelun loppuun asti. Muistiimme on piirtynyt erilaisia loruja, jotka voimme toistaa vaikka keskellä yötä herätessä. Lirularulorut ovat aarteita, joita ei pidä väheksyä. Monimuotoinen kielivarasto auttaa selviytymään arjessa, kun vastassamme on valtavat määrät tietoa, jota yritämme tulkita. *Sano lamppu, sano lamppu, sinä olet paksu pamppu.*

Lapsi minussa ei loukkaantunut löpötyksen sisällöstä. Siinähän käsitellään sitä, miten moni turha poru ratkiriidaksi muuttuu. Aikuinen minussa pohtii, kun toista nimitellään paksuksi ja toista laudaksi, äkkiä on riita pystyssä. *Sano rauta, sano rauta, sinä laiha kuni lauta.*

Harjoittelemme jo Joroisissa tulevan kesäteatterin esitystä. Replikeissä on pariinkin otteeseen sana *kuni*. Porukassa on mukana tyyppejä, jotka eivät niin kuin ymmärtäneet sanaa. *Se on ihan höpö, joka leikistä suuttuu.*

Nykyisin aika moni suuttuu. Joku suuttuu tästä löpötyksestä, jossa nimitellään ja vähätellään. *Sano laulu, sano laulu, sulla tuhma naamataulu!* Toisille on jopa ihan kunniatehtävänä olla kovanokka.

Saatamme olettaa, että ihmisillä on pitkälle kehittynyt sosiaalinen kielitaito. Mutta jos aikoo olla sarkastinen tai ironinen, on varauduttava siihen, että saa kunnolla turpiinsa. Sammakoita suustaan päästävät tai someen visertelevät saattavat jopa päätyä työttömiksi. *Löpö löpö löpö.*

Tietojohtajana sinun pitäisi saada viestisi perille. Entä, jos edessäsi onkin porukka, jonka mielestä suustasi kuuluu vain höpölopöä? Alatko kovanokaksi vai kyseenalaistatko tapasi viestiä?

Tietohuolto, tietorakenne, käsitemalli, soveltamisprofiili, siirtoformaatti, louhinta, jalostaminen, puhdistaminen. Siis anteeksi mitä? *Tietokoosteet, tietovirrat, avoin data, raakadata, metadata, ydindata, massadata...* Höpö höpö höpö!

Sari Järn
kirjailija ja kirjastonhoitaja

Kuva: Antti Mentula

Ei sanat sanoihin puutu (Kanteletar)

Kyll' on maata kyntäjällä, ahoja ajelijalla, kangasta kävelijällä, vettä viljoin soutajalla, viel' on virttä laulajalla, runoja rupeajalla.

Ei sanat sanoihin puutu, virret veisaten vähene; ennen metsä puita puuttui, metsä puita, maa kiviä, ennen kuin runo sanoja, runon lapsi laululoita.

Sanasta sana tulevi, kypenestä maa kytevi, laulu päästä laajenevi, virsi veisaten venyvi.

Sitä suu pakaelevi, mitä mieli tietelevi, sinne laulaja menevi, kunne virsi viittoavi.

Tuhma lauluhun latovi, vierittävi virtehensä, mitä sylki suuhun tuopi, vesi kielelle vetävi.

Tuosta tunnen tuhman virren, pitkä virsi tuhman virsi, kaksi kaunista sanaa, tahi ei täyttä kahtakana.

Viisas virren veisoavi, oppinut osaelevi, sanat saapi paikallehen, luottehet lomina myöten; suu se syytävi sanoja, kieli luopi luottehia, niinkuin ratsu jalkojansa, ori konsti koipiensa.

Viisas virren veisoavi, ajallaan lopettelevi; hyvä on laulu loppuvasta, lyhyestä virsi kaunis.

Mieli on jäämähän parempi, kun on kesken katkemahan.

Eipä koski kielaskana, laske vettänsä loputen, eikä laulaja hyväinen, laula tyyni taitoansa.